

Ο συγγραφέας Παύλος Χέυς

Και περνῶ χωρίς νὰ σκύβω ταπεινά, μὲ τὸ κεφάλι ἀγέρωχο.»

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του περήφανα κι' ἐγέλασε μὲ τὸ ἄθωο γέλιο τοῦ τὸ παιδικό...

Κι' εἶπε ὁ δεύτερος ποῦ ἦταν καθισμένος πλάγι του. — «Πῶς σὲ ζηλεύω! Ἔτσι θὰ ἤθελα νὰ ζήσω κι' ὅμως σκλάβος ἔζησα. Ποτὲ δὲν εἶχα θέλησι δική μου.

Μεγάλα ὀνειρεύθηκα κι' ἐκαρφώθηκα ἐκεῖ ποῦ ξένο χέρι μὲ ὠδήγησε. Μιὰ δύναμις μεγάλη μ' ἐβασάνισε. Τὴν ἐννοιοῦθα πῶς μ' ἐπνιγε, μὰ πάντα ἔπεφτε τὸ χέρι ρου ἀδύνατο στὸν πρῶτο λόγο π' ἄκουα.

Τὴν θάλασσα ἐγύρευα ἀπὸ μικρός. Τὴν αἰσθανόμουν μεσ' τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς μητέρας μου ποῦ μ' ἔφερε στὴ γῇ καὶ ὅμως προσκολλήθηκα στὴν ἀγορὴ στεριά.

Μιὰ μέρα ἀγάπησα μιὰ ὄμορφη. Ὁ πατέρας μου ἀντεστάθηκε καὶ πῆρα τὴν γειτονοπούλα μας. Ἐκλαψα, μὰ δὲν εἶπα λέξι, ὁ ἀνόητος! Πανδρεύθηκα. Εἶμαι δυστυχισμένος. Θέλω νὰ κόψω τὴ βαρειά ἀλυσίδα ποῦ μὲ δένει, μὰ τὸ παιγνιδάκι, ἡ γυναῖκα, μὲ κρατεῖ σφιχτά.

Εἶναι καλὴ στὸ βάθος. Σὰν κάθε μιὰ γυναῖκα εἶναι κι' ἡ δική μου, σὰν τὸ γατάκι τὸ καμαρωτὸ, στολίδι τοῦ σπιτιοῦ.

Ἄν τὸ χαϊδέψης, θὰ τριφτῇ χαρούμενο ἐπάνω σου γλύφοντας τὰ χέρια σου, μὰ ἂν τὸ πειράξης, θὰ σὲ γρατσουνίσῃ...

Δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. Οὔτε καὶ αὐτή. Ὁ βίος μου περνᾷ χωρίς ζωὴ, γιατί πάντα στὸ δρόμο μου κυμαίνεται μιὰ ξένη θέλησι.»

Κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ὅλοι προσήλωσαν τὰ βλέμματα ἐπάνω του καὶ κανένας δὲν εἶπε λέξι.

Τώρα ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ. Ρυθμικὴ σὰν χρονόμετρο ποῦ μετροῦ τὰ δάκρυα τῆς ζωῆς. Κι' αὐτὸς ὁ ἀμέριμνος γιὰ τὴ ζωὴ τὴν ἄκουσε νὰ ἀντηχῇ—ἴσως πρῶτὴ φορὰ—τόσο βαθεῖα στὴ κοιμισμένη του ψυχῇ. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἀποκοίθηκε ὁ τρίτος, ὁ μελαγχολικός.

— «Θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ πῶς ἔζησα τὰ τελευταῖα χρό-

νια. Ὅλος ὁ βίος ἦταν ἓνα βιβλίο ποῦ ἐφυλλομέτηρσα καὶ τὰ βιβλία ἦταν ἡ δική μου ἡ ζωὴ.

Κι' ἐδιάβασα καὶ ἐμελέτησα.

Κι' εἶδα εὔμορφα πράγματα, εὔμορφες ιδέες. Κι' ὅταν ἐγύριζα γύρω μου δὲν τὲς εὗρισκα. Κι' ὁλοένα ἐδιάβαζα, καὶ συνήντησα πραγματικὲς ἀλήθειες, ὁμορφιὰ μέσα στὸ ἄσχημον κι' ἄσχημο μέσα στὸ καλὸ. Καὶ ἡ ζωὴ μου φάνηκε πῶς γνώριμη.

Εἶδα διαφορὰς πολλὰς καὶ ἀντιφάσεις μέσα στὴν ἴδια τὴν σελίδα ἐνὸς βιβλίου, μὰ σὲ ὅλα μιὰ λέξι κοινὴ, παντοῦ γιὰ τὴ γυναῖκα.

Καὶ κατάλαβα πῶς εἶναι ἓνα κομμάτι ἀναπόσπαστο ἀπ' τὴ ζωὴ.

Καὶ διαβάζοντας τὴν ἡδὲα πρῶτα εὔμορφη, ἰδανικὴ, σὰν τὲς εἰκόνες τὲς ζωγραφισμένες μεσ' τὰ βαθεῖα ποιήματα τῆς πρόσκαιρης ζωῆς. Καὶ ἐγύρισα γύρω μου καὶ δὲν τὴν εἶδα, κι' εἶπα πῶς εἶναι ψέμμα.

Κι' ὅστερα ἐδιάβασα καὶ τὴν εἶδα ἄσχημη πολὺ σὰν τὲς εἰκόνες ποῦ πλάττει ἡ φαντασία γιὰ τὴν κόλασι καὶ γύρισα γύρω μου καὶ δὲν τὴν εἶδα κι' εἶπα πάλι πῶς εἶναι ψέμμα.

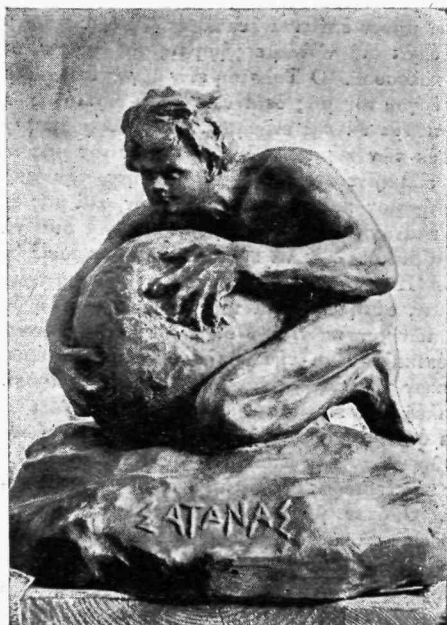
Κι' ὅστερα στ' ἀληθινὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μου τὴν συνήντησα. Καὶ δὲν ἦταν καλὴ, καὶ δὲν ἦταν ἄσχημη. Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ σάρκα μας καὶ ἓνα κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχὴ μας.

Καὶ τότε ἀληθινὰ κατάλαβα πῶς δὲν ἔχει μόνο μιὰ μορφή ἡ γυναῖκα, μὰ εἶναι σὰν τὸν βίον, ποῦ κάθε ἓνας ἔζησε ὅπως ἐφανερώθηκε σὰ μάτια του.

Καὶ τότε ἀληθινὰ κατάλαβα πῶς πῶς ὁ γλῆγορα περνᾷ ἡ ζωὴ μὲ συντροφιά. Καὶ δὲν μετάνιωσα ποτέ. Ὅταν ἐσεῖς, ὁ ἓνας βαρεμένος θὰ κοιμᾶται μέσ' τὸ βόρβορο κι' ὁ ἄλλος θὰ αἰσθάνηται μιὰ λύσσα ἄγρια στὰ στήθια του σὲ κάθε θέλησι τῆς γυναικὸς του, ἡμεῖς θὰ φυλλομετροῦμε πάντοτε μαζὶ τὸ ἀτέλειωτο βιβλίο διαβάζοντας μεσ' τὴ ψυχὴ μας τὴ βαθεῖα ἀρμονία ποῦ σκεπτόμεθα.»

Σὰν ἓνας κλινούργιος κόσμος νὰ ἀποκαλύφθηκε ἀνοιξαν ὅλοι τὰ μάτια ἰων καλὰ καλὰ κι' ὅστερα γέλιο δυνατό ἀκούσθηκε.

Κι' εἶπε ὁ τέταρτος ποῦ εἶχ' ἀκούσει ὅλους μειδιῶν. — «Τί παιδιὰ, ποῦ εἶσθε ὅλοι σας. Θέλετε νὰ δι-

Θ. Θωμοπούλου

Σατανᾶς